

hertil, og Regjeringen stiller sig ganske til dette Spørgsmaal saaledes, som den hele Tiden har gjort. Jeg troer nu, at naar man seer tilbage og finder, at man i to Aar har med velberaad Hu fulgt en vis Fremgangsmaade, naar man har — og jeg troer med Rette — indrømmet de militaire Hensyn saa megen Vægt med Hensyn til dette Spørgsmaal, at man villig har samtykket i, at Regjeringen indkaldte andre Aargange end dem, som Hærloven omtaler, og at man nu, efterat en saadan Fremgangsmaade er fulgt af Rigsdagen og Regjeringen i to Aar, taar ganske bestemt nægter at følge den samme Fremgangsmaade, saa er man berettiget til at sige, at der her foreligger et Omslag. Jeg veed nok, at dette Udtryk tidligere har fundet Modsigelse, men det forekommer mig, at saameget moralsk Mod maa man dog have, at man kalder en Ting ved dens rette Navn, og skal det være en Beroligelse, som nogle ærede Medlemmer tilfugte at give Befolkningen, saa maa det netop ogsaa være et Omslag; thi naar de ville vedblive i det samme System som hidtil, saa har det ikke noget Beroligende, saa kan det ikke give den Beroligelse, som netop de ærede Medlemmer tilfugte, men en Beroligelse vil det være, naar man vedkjender sig, at det er et Omslag, naar man siger: vi have fulgt den og den Fremgangsmaade, men nu slaae vi om og følge en anden. Deri kan der være noget Beroligende eller Forroligende, ganske som man tager det; men de ærede Medlemmer, der ville berolige Folk, gjøre bedre i at kalde Tingene ved dens rette Navn og indrømme, at det er et Omslag. Dette Omslag har jeg bemærket, at Regjeringen ikke troer at kunne gaae ind paa, og det andet Thing har heller ikke troet at kunne gaae ind derpaa. Nu er der jo ikke Spørgsmaal om, at vi jo Alle have Ret til at slaae om, ligesaa ofte vi ville, men jeg troer, at, naar vi slaae om, saa skyldes vi os selv, Landet og Befolkningen at give gode Grunde for et saadant Omslag, og der bør da foreligge langt stærkere Grunde end de, der behøves til at retfærdiggjøre en Fastsolden ved en tidligere fulgt Fremgangsmaade. Vil man slaae om, saa maa der foreligge særdeles gode Grunde derfor; men

hvilke ere nu de Grunde, man har anført for dette Omslag? Det er ikke finansielle Grunde; næsten alle de Medlemmer, der have talt om denne Sag, have ganske bestemt fralagt sig, at det var finansielle Grunde, som her forelaae og vare de afgjørende. Desuden er jo Sammens Ringhed og Ubetydelighed fuldkommen tilstrækkelig til at vise, at det ikke er finansielle Hensyn, der have bevæget de ærede Medlemmer; men man har, for at sige det med saa Ord, forlangt dette Omslag af Hensyn til det paagjældende Mandskabs Tarr, og af Hensyn til den sporadiske Misfornøielse ude omkring i Landet. Jeg troer, at det er en tilstrækkelig og nøiagtig Angivelse af Tanken. Jeg skal nu tillade mig lidt nærmere at belyse disse to Hovedgrunde. Hvad Mandskabs Tarr angaaer, saa er det jo, dersom Mandskabs Tarr bestaaer deri, at det bliver hjemme og ikke bliver indkaldt til Værelse, upaatvilelig stemmende med Menneskets Tarr, at man ikke indkalder det, det er ganske sikkert. Seer man lidt videre frem, saa vil man erindre, at disse Afdelinger, som det her gjælder om, nemlig Reserveafdelingerne, kun af Navn ere Reserveafdelinger, men at de ifølge Hærloven, og vel at mærke ikke ifølge Regjeringens oprindelige Forslag, men saaledes som Hærloven blev forandret i Overensstemmelse med de Duffer, der fremkom i dette Thing, ere blevne stillede fuldstændig lige med Linieafdelingerne, det er i Virkeligheden Linieafdelinger, men som føre Navn af Reserveafdelinger. Disse Afdelinger skulle være kampberedte ligesaa hurtigt, ganske samtidigt med Liniebataillonerne, saaledes ere de fremgaaede af den mellem os vedtagne Hærlov. Men naar dette er Tilfældet, er der da ikke den samme Grund forhaanden til, at disse Afdelinger øves paa samme Maade, som Linieafdelingerne, det er med deres fulde Krigsstyrke? Er det ikke uforsvarligt ligeoverfor Mandskabet at berøve dem den Afgang til at samvirke med deres Kammerater og Befalingsmænd, som alene kan give en Afdeling den Holdning, det Sammenhold og den Styrke, som den saa høilig vil trænge til, naar den skal møde Fjenden. Er det Mandskabs Tarr, at man lader det blive hjemme og ikke øver det, og da pludselig kalder det til Vaaben til